

Midnattsropet

Nr 14 - 1975 - årg. 15 - pris kr 1: 80

Maranata • Du vår Herre kom!

Fest för pilgrimer

Dophögtid i Malmköping

sid 2-3

Bevara kärnfamiljen slå vakt om storfamiljen det är vår framtid sade Arne Imsen och tre par vigdes i det fullsatta festsmyckade tältet.

Lövhyddohögtid på Malmahed

En fest för pilgrimer

Text: Lasse Andersson

När förberedelserna inför årets Malmköpingsvecka var över, alla gäster inbjudits, resor och logi ordnats och många konferensdeltagare var på väg till Sörmland stod det klart att veckan skulle få en omfattning som krävde extra bevakning och något så profant som ett vaktbolag anmodades att sända en representant till Malmköping.

Så blev det. Vår vaktman kom till första mötet i full mundering och schäfer i kop-

pel. Det hela ingav lugn och säkerhet. Bevakningen gällde sovstaden med alla små tält samt de stora mötestälten "utanför lägret" med all dyrbar utrustning.

Allt väl...

Första natten gick ju bra och jag tror både andra tredje och fjärde. Men en natt mitt i veckan var det slut på ron. Och se nu hjälpte varken walkie talkie eller batong. Vår vaktman var i uppenbar nöd och assis-

terad av några handfasta maranatabroder bar det iväg efter hjälp. Klockan var omkring halv tre. Just i gryningen då vi hörde ett befrielsens rop nere från Lägerhyddan:

— Tack Jesus att du frälst mej! Där på en bänk låg väktaren och prisade Gud och bredvid låg den respektingivande skärmössan avtagen som i vördnad för den högste av auktoriteter med rätt att utplåna synder. Vår broder som är från Mellösa i Sörmland skall döpas nu till helgen på

"Fader vår ... Ulla Christensen och Christina Imsen leder församlingen i en innerlig bön.

Gamla Bro och vi kanske skall tillägga att han gick av sitt arbetspass kl 01.

— Det var helt enkelt omöjligt att stå emot den atmosfär som råder här. Jag har inte haft en lugn stund sen första mötet, sa den befriade vaktmannen när vi kom ut i den friska morgonen.

Solen gick upp över Malmahed. Allt var åter tyst och stilla. I tält och husvagnar sov omkring 700 fasta deltagare och jag tänkte vad skall man likna denna samling med om inte en Lövhdydohögtid i det historiska Israel. I sjunde månaden på den femtonde dagen samlades hela Israel till en nationell och religiös glädjefest. Folket bodde i små provisoriska lövhdyddor till åminnelse av vandrigen i öknen och om främlingskapet på jorden.

Allting gemensamt

Men Lövhdydohögtiden pekade också framåt mot det förhålligade Israel och då

skall folk från hela jorden dra upp till Jerusalem för att vara med.

Festen varade oftast dygnet runt och vid gryningen ställde sig Levi söner på tempeltrappan med prästerna i mitten, höjde silvertrompeterna och blåste segerfanfar. Det måtte ha varit en övervåldigande syn. Hela dagarna förelästes lagen och säkerligen löstes många både politiska och religiösa problem i den atmosfären.

Under de stora måltiderna bjöds det bästa av frukt, mat och dryck som fanns att uppbbringa. Man gav åt varandra, delade allt. Hade allting gemensamt. Vilken förebild!

Där låg nu maranatafolket i sina hyddor för att fira Herrens högtid i Malmköping, där honnørsordet var just allting gemensamt.

Sociala roller och bekymmer hade syskonen lämnat kvar i Gjövik, Göteborg eller Skellefteå. Alla var jämlika och sam-

stämda och man önskade nästan att det tillståndet kunde permanentas.

Sociala bekymmer, ja.

— Hur är det mina vänner, sade Imsen under ett mycket laddat bibelstudium. Är det inte så att Herren blivit vår käpp — fackföreningen vår stav?!

— Det blir halt det, menade Imsen och kommenderade helt om marsch.

— Det kommer att ta sin tid. Men Herren vill föra oss in i en helt ny livsstil. Han lockar oss idag. Men kanske måste tvinga oss i morgon ...

De komma från öst och väst

Lövhdydohögtidens höjdpunkt var säkerligen när de tusentals utländska gästerna kom. Från Italien, Mindre Asien eller Persien strömmade varje år judar till Jerusalem för att vara med i festerna. Inkvarter-

forts. sid. 8

Maranataungdomen kommer! och syskonen Gustafsson från Götene på väg.

Det var 15 nationer representerade i Malmköping. Här några av våra nyfrälsta hedersgäster.

Frikyrkans väg till Rom III

Väckelse eller dom Tal av Arne Imsen

När vi betraktar den religiösa ungdomsvärlden idag, bör vi komma ihåg, att det icke är ungdomarnas fel att situationen blivit så beklaglig. I stor utsträckning är de offer för en förytligad och felaktig förkunnelse. Kyrkorna, frikyrkorna, de religiösa föreningarna, sidogrenarna, ungdomsverksamheten och missionen är mitt uppe i en utveckling, som alltmer fjärrar sig från bibelns centrala sanningar. Utvecklingen accelererar snabbt.

Jag vändas när jag tänker på ungdomen. Den är egentligen oskyldig. Vi äldre borde med större konsekvens och skärpa ha hävdad Jesu undervisning. I stället för alla kompromisser borde vi radikalt hävdad omvändelsens budskap och sanningen om Jesu tillkommelse med sådan skärpa, att det inte funnits annat att göra än att förbereda sig för himmelfärd.

Vi kan se resultatet av vår försumlighet i missionssituationen i världen idag. Kyrkorna är på väg att förlora greppet över sin verksamhet på missionsfältet. De måste ha statligt stöd av SIDA för att klara sitt engagemang. Man har inte längre råd att skicka ut missionärer. Således frågas det inte längre efter missionärer, som är andedöpta eller har ett andligt ämbete. Man frågar efter sjuksköterskor, läkare, lärare, ingenjörer, byggmästare och yrkesmän. Man frågar knappast ens längre, om de är frälsta utan skickar iväg dem som yrkesfolk till missionsarbetet i olika världsdelar. Utan andliga erfarenheter sänder man dem åstad, och de är lika okunniga om frälsningens väg som de människor är de skall vända sig till. Det är utvecklingens gång.

Missionstationerna plantskolor för revolutionärer

Via missionsskolorna fostrar man sedan

upp en generation, som får lära sig läsa, men man ger inte människorna någon litteratur, utan kommunisterna och företrädarna för andra politiska frälsningsläror sätter sina böcker i deras händer. Så har missionsskolorna i stället blivit plantskolor för de revolutionära rörelserna. Det är därifrån ledarna rekryteras.

Tänk på alla infödda ungdomar, som kommit till missionsskolorna, lärt sig läsa, gått ut folkskolan, nått gymnasiet och skickats iväg till England på universitet. Där vid de engelska universiteten, vid Oxford och de teologiska seminarierna har de förlorat tron på Gud, återvänt till sina hemländer och blivit ledare för de politiska rörelserna.

Mina vänner, jag undrar om det inte är dags att vakna nu, om vi överhuvud skall vakna.

Jag tycker synd om ungdomen i den frikyrkliga världen. Den är så gott som okunnig om Jesu tillkommelse. Det är vår kallelse och skyldighet att ropa ut vad vi vet till höger och vänster. Frågan är bara hur vi skall finna de former, som når fram, inte de som är de mest tilltalande. Vi kan inte i första hand tänka på att försöka skapa sammetsmjuka och behagliga former, utan vi måste framför allt satsa på att nå fram med budskapet.

Det måste vara fel någonstans!

Ni får ursäkta mig, mina vänner, men jag förstår inte vår försiktighet. Den är en gåta för mig. Vi har stått på kyrktrappor och torg. En del har sagt att vi inte borde ha gjort så. Jag gråter i mitt hjärta, när jag hör ett sådant resonemang. Vi borde gå in i kyrkorna och ropa ut såsom pionjärerna gjorde under reformationen. De gick in i kyrkorna, ställde sig upp, pekade ut prästen i predikstolen och förklarade inför hela menigheten, att han var en villolärare, som förledde folket.

De drevs ut och jagades omkring som vilddjur. Till sist hade de ingen plats att fly

till, därför att de var förföljda och jagade överallt. Men vi kan sitta i alla sammanhang utan att någon ens blir irriterad en gång. Det måste vara galet någonstans. Jag hävdar med bestämdhet, att det måste vara fel. Vi borde ha varit idiotförklarade för länge sedan.

I ett av breven till tessalonikerna talar Paulus om, att det fanns somliga som blev alldeles för fanatiska vid tanken på Jesu tillkommelse. Det gick så långt, att Paulus fick skicka dem ett varningens ord och försöka avkyla de hetaste bland dem.

Många helt utplånade

Men vad får vi göra? Var är de som vi skall avkyla? De flesta är redan ljumma och nästan totalt utplånade. Vi vinner ingenting på artighet eller älsklighet för älsklighetens egen skull. Om man ser att människor är i fara, tänker man inte i första hand på, hur man på ett så behagligt sätt som möjligt skall kunna rädda dem. Då ingriper man med beslutsamhet och för dem i säkerhet.

Vad skall vi alltså göra? Skall vi sänka stridsfanan eller skall vi gå på? Förmodligen skulle vi, om vi vågade gå ett steg längre, kunna rädda många individer. Många har försökt väcka människor genom att gå in i de etablerade sammanhangen. Man har sagt: "Låt oss gå in till dem och verka inifrån!" Broder och syster, jag vågar med bestämdhet hävda efter många års erfarenhet, att det icke i något fall har lyckats. De som har varit brinnande och gått in i en ljum miljö, har inte kunnat höja temperaturen dit de kommit ett dugg. Däremot har deras egen temperatur sjunkit katastrofalt. Jag har inte ett enda exempel att peka på, fastän jag sett åtskilliga som försökt. Däremot kan jag peka på tio, ja, hundratals fall, där de brinnande blivit ljumma, och där de frigiorda blivit bundna.

Det finns somliga som blivit rädda och försagda, därför att de tyckt att vi varit så få. Den saken är betydelselös. Det viktiga

är inte hur många vi är utan hur trogna vi är. Kallelsen kräver att vi måste vara trogna. Blir vi bara ett blinkande ljus i natten utefter en farofylld kust och ljuset inte slocknar, kommer "den dagen" att visa hur många det var som lotsades rätt.

O, att vi kunde ge vårt hjärta och vårt eget blod, så att vi finge vara med om att skapa om, väcka och tända. Vi måste se till att vi inte kommer med pudersocker för att strö över förruttnelsen, när vi borde komma med eld, salt, ljus och kraft. Jag längtar efter att se varenda en fylld med en helig smärta och vända, så att ingen gav efter för om mottagandet blev populärt eller impopulärt. Det finns redan så många molnspejare, som inte offerar sig och arbetar medan dagen varar. O, att vi alla komme i rörelse för Jesu skull.

Jag har träffat teologer i Uppsala och kristna ungdomar över hela vårt land. När jag satt mig ner, tagit bibeln och börjat samtala med dem, har jag till min förskräckelse upptäckt, att de varit fullständigt okunniga om bibelns lära. O, vilket lättfångat byte de är i intelligenta maktens ohyggliga spel om deras själar. Sökande, okunniga och famlande skall de leda andra. En teolog i Uppsala, en blivande präst, sade när jag var där, att de knappast läste bibeln. De vet inget om omvändelse. De lever i ett totalt andligt mörker — och de är morgondagens andliga ledare.

Ja, vad skall vi göra? Skall vi bara sitta med armarna i kors, se på utvecklingen och förfasa oss över den, eller skall vi uppoffra oss och ta konsekvenserna, söka nå människorna och ge dem informationer? Vi måste gå.

Vi lever i ändens tid

Hedningarnas tid är slut. Vi lever i ändens tid. Israel har fått tillbaka sitt land. Principiellt är vår tid slut. Ändens tid är en förlängd nådatid. Gud har långmodighet. Snart avblåses hela striden och Jesus kommer. Vi måste fråga oss: Hur skall det se ut i våra kyrkor, när Jesus kommit? Kommer inte gudstjänsterna att fortgå som om ingenting skulle ha hänt? Kommer inte organisationerna att spela och körerna att sjunga? Strängmusiken och poporkestrarna kommer att avlösa varandra för att lugna sinnena och dämpa oron. En och annan är borta.

Jesus säger: "Natten kommer, då ingen kan verka". Han säger inte: "då ingen vill verka". Märk skillnaden; när hela civilisationen har spelat ut allt vad den äger, återstår bara träskmarker. Då har budskapet inte längre någon ingång. Det är när det tillståndet kommit som alla de varma och brinnande kristna gradvis manövrerats ut ifrån alla positioner. De har kommit att bli omöjliga. De har också själva kommit att göra sig omöjliga.

Å andra sidan kommer en annan grupp också att utmanövreras. De utgörs av de allra sämsta. Kyrkan måste göra sig av

Sommarrapport från Norrland

Göran Edlund Övik

I strålande solsken åkte vi, några syskon från Härnösand, Örnsköldsvik och Ramsele, upp till Norsjö i Västerbotten på midsommaraftonen. Jag tror att ingen utav oss åkte för att sola och bada, utan vi hade nog alla en längtan att uppleva hugnad ur vår gemensamma tro tillsammans med vännerna i Norsjö i samband med tålmtesserens avslutning. Rom. 1:2.

Det underbara med Guds verk är att det inte behövs några proffs åt det ena eller andra hållet, utan fortfarande upplivar den dubbla strömmen alla levande varelser. Hes. 47:9.

Vi hade fått hyra en hel prästgård där vi logerade, och vi behövde faktiskt inte slås om utrymmet.

Jag tror att denna helg var enormt betydelsefull, vilket skall visa sig så småningom.

Midsommardagens afton samlades vi efter mötet ute på prästgården, ett 40-tal vänner, där vi gemensamt intog förtäring samt sjöng och lovade Gud. Underbart!

Efter söndagens förmiddagsmöte samlades vi till brödsbrytelse ute på "Kläppen" hos vännerna Dahlberg. Vi höll till ute på backen, där vi med uppräckt händer lovade Gud. Tänk vilken nåd!

Kom ihåg vittnena däruppe, likaså vännerna som upplåter hus och hem. Guds verk går vidare.

Mycket fanns att skriva om denna helg, men vi sätter punkt för denna gång.

G. E.

med de allra sämsta elementen för sitt eget anseendes skull. Det har inte så mycket med teologi att göra som med sociologi. De måste ut. Men det är också en rörelseriktning. De sämsta och bästa kommer att möta varandra utanför alla läger.

Jesus säger: "Om ditt öga är dig till förförelse, så riv ut det och kasta det ifrån dig. Och om din hand är dig till förförelse, så hugg av den och kasta den ifrån dig. Och om ditt fot är dig till förförelse, så hugg av den och kasta den ifrån dig."

Detta talar om vad det kostar att vara en levande kristen. Enögda, handlösa och

haltande går alla de levande kristna ut ur världen, därför att de valt att skilja sig ifrån det som andra människor betraktat som absolut nödvändigt. De kommer märkta och stympade i människors ögon, men de kommer att mötas utanför lägret för att bära Kristi smälek.

Vi kan inte tiga. Det är en omöjlighet. Men jag vill ge en uppmaning. Se på vad som händer runt om i världen idag och studera Skriften! Vi befinner oss i ändens tid. Vi kan inte tiga längre. Vi kan inte vara passiva. Vi har en sak att göra, det är att offra oss själva. □

Att korsfästa Kristus på nytt

Predikan i sammandrag
av Arne Imsen del I

Pingstdagen var domen över den judiska skökoreligiositeten. Vi möter den där fullmogen och maktmedveten. I Hebreerbrevet möter vi samma skökoväsande i sitt begynnelseskede i den unga kristenheten. Men när vi jämför dessa tillstånd märker vi att det inte är någon väsenskillnad mer men väl gradskillnad judendomen hade haft några årtusenden på sig.

I Laodisea möter vi sedan den fullmogna avfallna kristendomen. Så småningom om vi följer historien finner vi skökokristendom och skökojudendom förenade i systemet Babylon. Modern har funnit sina döttrar.

Det var det begynnande avfallet som Paulus mycket tidigt tog upp kampen emot, menar Imsen här i sitt studium.

I Apostlagärningarna finns beskrivningen av den i urkristna församlingens framträdande, och där tecknas i ett eller ett par kapitel församlingens idealtillstånd.

Hebreerbrevet, som förmodligen riktar sig till samma församling, talar till andra generationens kristna. Där heter det "Tänken på edra lärare!" Och så står det att vi ska se hur de slutade sin vandring.

Vi kan med detta som bakgrund följa utvecklingen vidare från tidpunkt till tidpunkt och iakttaga vad som orsakar det betydelsefulla förändringar vi märker. Tonen i Hebreerbrevet är helt annorlunda än beskrivningarna i Apostlagärningarna. I Hebreerbrevet förekommer en hel mängd förmaningar av karaktär som ger intryck att vara skrivna till en församling, om inte i avfall, så dock med återtågsplaner. Vad som fört fram detta kan vi också förstå.

I 1 Kor 10 läser vi de första verserna: "Ty jag vill säga eder detta mina bröder: Våra fäder voro alla under molnskyn och gingo alla genom havet; alla blevo de i molnskyn och i havet döpta till Moses; alla åto de samma andliga mat, och alla drucko de samma andliga dryck — de drucko nämligen ur en andlig klippa, som åtföljde dem, och den klippan var Kristus. Men de

flesta av dem hade Gud icke behag till; de blevo ju nedgjorda i öknen."

Den gammaltestamentliga församlingen hade kommit ut ur Egypten, de hade alla gått igenom havet, men de blevo nedgjorda i öknen.

I Galaterbrevet läser vi: "För att vi skola vara fria, har Kristus frigjort oss. Stån därför fasta och låten icke något nytt trældom-sok läggas på eder. Se, jag säger eder, jag, Paulus, att om I låten omskära eder, så bliver Kristus eder till intet gagn. Och för var och en som låter omskära sig betygar jag nu åter, att han är pliktig att fullgöra hela lagen. I haven kommit bort ifrån Kristus, I som viljen bliva rättfärdiga i kraft av lagen; I haven fallit ur nåden. Vi vänta nämligen genom ande av tro, den rättfärdighet, som är vårt hopp."

Och från v. 13: "I ären ju kallade till frihet, mina bröder; bruken dock icke friheten så, att köttet får något tillfälle. Fastmer mån I tjäna varandra genom kärleken. Ty hela lagens uppfyllelse ligger i ett enda budord, nämligen detta: "Du skall älska din nästa såsom dig själv." Men om I bitens inbördes och äten på varandra, så mån I se till att I icke bliven uppätta av varandra. Vad jag vill säga är detta: Vand-

ren i ande, så skolen I förvisso icke göra vad köttet har begärelse till. Ty köttet har begärelse mot Anden och Anden mot köttet; de två ligga ju i strid med varandra för att hindra eder att göra, vad I viljen. Men om I drivens av ande, så stån I icke under lagen. Men köttets gärningar äro uppenbara: de äro otukt, orenhet, lösaktighet, avgudadyrkan, trolldom, ovänskap, kiv, avund, vrede, genstridighet, tvedräkt, partisöndring, missunnsamhet, mord, dryckenskap, vilt leverne och annat sådant, varom jag säger eder i förväg såsom jag redan förut har sagt, att de som göra sådant de skola icke få Guds rike till arvedel. Andens frukt åter är kärlek, glädje, frid, tålmod, mildhet, godhet, trofasthet, saktmod, återhållsamhet, Mot sådant är icke lagen. Och de som höra Kristus Jesus till hava korsfäst sitt kött tillika med dess lustar och begärelser. Om vi nu hava liv genom ande, så låtom oss ock vandra i ande. Låtom oss icke söka fåfänglig ära, i det att vi utmana varandra och avundas varandra.”

Galaterna hade kommit bort från den sanna och ursprungliga Kristusbildens och skaffat sig en ny Kristusbild, en ny Guds-bild. De hade ändrat på ursprungsbilden under teologisk påverkan utifrån.

Korsfäster på nytt

Vi läser Gal. 3:1—3:

”I oförståndige galater! Vem har så dårat eder, I som dock haven fått Jesus Kristus målad för edra ögon såsom korsfäst? Allenast det vill jag att I skolen svara mig på: Kom det sig av laggärningar, att I undfingen Anden, eller kom det sig därav att I lyssnaden i tro? Ären I så oförståndiga? I som haven begynt i Anden, viljen I nu sluta i köttet?”

De hade fått en Kristusbild, men den var nu utbytt mot en annan. Detta medförde samtidigt att deras liv, framför allt deras församlingsliv, kom att få en helt ny utgestaltning. Det finns en Kristusbild som leder in i ett Kristusfientligt tillstånd. Det låter som en motsägelse. Men det är frågan om vem som har målat bilden, och hur den blivit målad.

Vi ska göra en analogi och jämföra texten i Hebr. 6:4—6 med Apostlagärningarna, liksom vi jämfört Galaterbrevet med Korinterbrevet:

”Ty dem, till vilka ljuset en gång har kommit och som hava smakat den himmelska gåvan och blivit delaktiga av helig ande och som hava fått smaka det goda gudsordet och den tillkommande tidsålderns krafter, men som ändå hava avfallit — dem är det omöjligt att återföra till ny bättring, eftersom de på nytt korsfästa Guds Son åt sig och utsätta honom för bespottelse.”

Förut läste vi att de kommit bort från Kristus, men här möter vi en aktivitet av långt allvarligare och synnerligen grym karaktär. Aposteln säger att det finns män-

niskor som fortfarande korsfästa Kristus. I Apg. 2:22—23 läser vi:

”I män av Israel, hören dessa ord: Jesus från Nasaret, en man, som inför eder fick vittnesbörd av Gud genom kraftgärningar och under och tecken, vilka Gud genom honom gjorde bland eder, såsom I själva veten, denne som blev given i edert våld, enligt vad Gud i sitt rådslut och sin försyn hade bestämt, honom haven I genom män som icke veta av lagen, låtit fastnagla vid korset och döda. Men Gud gjorde en ände på dödens vända och lät honom uppstå, eftersom det icke var möjligt, att han skulle kunna behållas av döden.”

Och v. 36: ”Så må nu hela Israels hus veta och vara förvissat om att denne Jesus, som I haven korsfäst, honom har Gud gjort både till Herre och till Messias.”

Petrus hävdar att åhörarna inte är någonting annat än en samling kvalificerade förbrytare som har gjort sig skyldiga till ett justitiemord. De har mördat en oskyldig person genom att förklara honom som uppviglare, illgärningsman och hädare. Med bibeln i handen och fädernas stadgar och sin moraliska indignation och religiösa fromhet har de mördat en människa. Men Gud har genom uppståndelsen från de döda bevisat att Jesus Kristus var rättfärdig. Ingenting av det som de dömde honom för var med verkligheten överensstämmande. Han dog icke för sådana illgärningar som någon människa kunde tillvita honom — inte ens överstepräster. Han dog för våra synder. Alla anklagelser mot honom var genomfalska, alla vittnen var falska. Alltsammans var från början till slut rebel-liskhet som man inte ens möter hos hedningar. Dessa kunniga, moraliska, bildade, teologiskt medvetna ledare och lärare överlämnade Jesus åt barbarer och vildar, åt en romersk maffia. Men ansvaret låg fortfarande på det folk aposteln talar till.

Vi ser vilka det är i Apg. 2:5: ”Nu bodde i Jerusalem fromma judiska män från all-ehanda folk under himmelen.”

Moralisk elit

Det var jordens religiösa, teologiska och moraliska elit som mördade Jesus. Prototypen på denna människotyp har vi i skriften, och han karaktäriserar sig själv som den främste syndaren. 1 Tim. 1:13—17: ”... mig som förut var en hädare och förföljare och våldverkare. Men barmhärtighet vederfors mig, eftersom jag icke bättre visste, när jag i min otro handlade så. Och vår Herres nåd blev så mycket mer överflödande, med tron och kärleken i Kristus Jesus. Det är ett fast ord och i allo värt att mottagas, att Kristus Jesus har kommit i världen för att frälsa syndare, bland vilka jag är den främste. Men att barmhärtighet vederfors mig, det skedde just för att Kristus Jesus skulle främst på mig bevisa all sin långmodighet och låta mig bliva en för-stlingsbild av dem som skulle komma att

tro på honom och så vinna evigt liv. Men evigheternas konung, den oförgänglige, osynlige, ende Guden,

vare ära och pris i evigheternas evighe-ter amen.”

Det var alltså fromma judiska män som dödade Jesus. Och prototypen av dessa är Paulus. Han är den fullkomnade juden, slutprodukten av judisk religiositet.

Så läser vi Fil. 3:1—6: ”För övrigt, mina bröder, glädjen eder i Herren. Att skriva till eder detsamma som förut, det räknar jag icke för något besvär, och det är för eder tryggare. Given akt på de hundarna, given akt på de onda arbetarna, given akt på ”de sönderskurna”. Ty vi äro ”de omskurna”, vi som genom Guds Ande tjäna Gud och berömma oss av Kristus Jesus och icke för-trösta på köttet — fastän jag för min del väl också kunde hava skäl att förtrösta på köttet. Ja, om någon menar sig kunna förtrös-ta på köttet, så kan jag det ännu mer, jag som blev omskuren, när jag var åtta dagar gammal, jag som är av Israels folk och av Benjamins stam, en hebré, född av hebreér, jag som ifråga om lagen har varit en farisé, i fråga om nitälskan varit en för-samlingens förföljare, i fråga om rättfärdig-het — den som vinnes i kraft av lagen — varit en ostrafflig man.”

Främste av Syndare

Paulus säger ”Ge akt på de hundarna, de onda arbetarna”. Det är tre grupper av arbetare som han vill de skall fästa uppmärksamheten på. Det här är ingen modern förkunnare, det är ingen idag som kallar sin publik för hundar, framför allt inte sina kolleger för hundar. I dessa kollegialitetens och ekumenikens tidevarv är ju alla goda vänner, och skall man knyta händerna, så gör man det i fickorna.

Paulus har inte så särskilt vackert språk, men så blir han aldrig populär heller. Först karaktäriserade han sina kolleger på detta sätt, sedan plockade han ifrån dem deras vapen. Det de menar vara styrkan i sitt framträdande, det tar han ifrån dem och säger att han berömmar sig av Kristus och inte förtröstar på köttet.

Ingen kunde vederlägga Paulus, på varenda punkt hade han rätt, men i verkligheten var han den främste av syndare, och eftersom han var den störste och främste av syndare, så blev han framställd som en förstlingsbild för alla dem som skulle komma till tro. Gud tog inte en alkoholist och ställde fram honom, eller ett annat moraliskt kadaver, utan han tog den här giganten, som hade en fullständigt felaktig guds-bild. Han hade lärt känna Guds rätt-färdighet, men visste ingenting om Guds barmhärtighet. Men Guds barmhärtighet vederfors honom därför att han i sin okun-nighet handlade så. Denna okunnighet gjorde honom till våldverkare, till hädare och förföljare. Det var en fruktansvärd

forts. sid. 14

Här är det rent mjöl i påsen! Hans Brynte sålde nysiktat oblandat pilgrimsmjöl till veckans deltagare.

Systrarna hade inte n...
pings provisoriskt in

— men också en arbetsge

Forts från sidan 3

ringen skedde enkelt i lövhyddor. Det var en fest för pilgrimer. Och till Malmköping kom också en lång rad utländska högtidsgäster. Flaggorna i fonden, representerade omkring 15 nationer, från Latinamerika via Mellanöstern till Bangla Desh lyste mot det väldiga tältets gula tak och blå väggar.

Det är inget mindre än ett under. De flesta av våra utländska gäster har blivit vunna för Kristus under en mycket kort period på Gamla Bro. Gud har säkerligen en speciell plan med några av dessa unga män. Den urgamla arabvärlden exempelvis, intar på nytt en dominerande roll i tidsålderns sista drama. Det hastar med evangelium.

Från oerhört dramatiska förhållanden kommer de chilenska vännerna. Märkta av den nya regimens förhörsmetoder och med anhängare kvar i den väl dokumenterade terrorn i dagens Chile steg de fram och vittnade om Fridsfursten som snart skall komma igen. Ett gripande vittnesbörd på den kärlek som kan beseгра allt så fullständigt.

Det vilade också mycket av allvar över missionär Högländers rapport från "väckelsernas land" Brasilien. Och det är uppenbart att hela Sydamerika befinner sig i våndor. Spiritistiska rörelser sveper fram över landet och den generation som växer upp i dagens Brasilien, präglad av sociala och ekonomiska kriser, känner ingenting

till om det evangelium som bara för några decennier sedan firade sådana segrar.

— Tänk att få komma tillbaka som en storfamilj med urkristen gemenskap. I all enkelhet. Börja om från början. Det skulle vara ett starkt vittnesbörd, sade Ernst.

Blod, svett och tårar

Grundtonen i Malmköping var stämd efter Apg 2 och innebar en fortsättning på det budskap som präglat verksamheten så starkt de senaste åren. Även om det hetta- de till här och var så tror jag inte någon åkte hem för den sakens skull. Fast raden av dyrbara husvagnar var lång och många bilar lyste nya i sommarsolen. Inte går det nån nöd på maranatafolket inte.

— Det här bibliska programmet i Apg 2 kräver handling, sade Imsen. Om vi skall lyckas beror i stor utsträckning på vittne- na. Det räcker verkligen inte med att skaffa ett hus mitt i en stad. Det skall fyllas också — med människor. Liv, blod, svett och tårar. Kom ihåg att vi lever högt i Sverige. Långt över jordens tillgångar. Men nöden kommer... Vad vi måste satsa på är storfamiljen — husförsamlingen — och kärnfamiljen. Där ligger vår fram- tid.

Och visst satsades det på kärnfamiljen i Malmköping 1975. En vacker lördag vig- des sex ungdomar i det smyckade tältet

och efteråt var det bröllopsfest med dukat för 600 i lägerhyddan. Brudparen var Pepe Orellana, Santiago de Chile och Ella-Britt Andersson, Stockholm, Peder Blom, Stockholm och Solfrid Haugom, Gjøvik, Norge, samt vår marockanske broder El- bashir Idrissi och Inger Andersson, Stock- holm. Det var en högtidsstund vi och ra- den av tillresande anhängare sent skall glömma.

På söndagsmorgonen var det barnvälsig- nelse. Maranataungdomen kommer, var så säker.

Men en sommarkonferens består inte bara av fest. Det arbetades också framför allt på expeditioner, försäljningstält men framförallt i köket. Och där fann man svaret på frågan hur alla dessa människor så snabbt och smidigt kunde utspisas; — för det var verkligen inte lång tid mellan varje möte — det hördes sång och bön bland diskbaljor och ångande grytor. För arbetslaget svarade Maj Andersson för öv- rigt bruden Ella-Britts mor.

Ett annat flitigt arbetsteam hittade vi i försäljningstältets ena hörn. Av gamla klä- der tillverkades på beställning bl. a. hattar. Flotta svajiga saker, producerades i snabb takt så länge tyget räckte. I slutet av veck- an bar varannan syster pilgrimshatt. De var moderiktiga också, sa de som förstår sig på. Förra året var det värre när efter en botpredikan om kvinnors nutida klädmö- de kontra bibeln konferensens systrar ockuperade Malmköpings enda hattbod. Det gäller att handla...

tid över för kameran där de arbetade i Malmkö-
hattbod i Servicetältet.

enskapa

När en av dessa framsynta sömmerskor kom till Malmahed trodde jag först hon bar på ett dragspel. Det var alltså en symaskin.

Handla, tyckte också Hans Brynte, som från en kärre sålde nysittat oblandat pilgrimsmjöl. Rent mjöl i påsen stod det. 9 kr för 5 kg eller en hel säck för hundra. Vi ser med nyfikenhet fram mot Malmköping - 76.

Fader vår

Men alla dessa aktiviteter pågick mellan mötena. Samlingarna i tältet var allt annat överskuggande. Och alla kom. Särskilt ungdomen mötte upp i god tid före utsatt tid och fyllde bänkrad efter bänkrad. De har genom att lyssna uppfattat att det finns något mera än handklappning och sång. I en mörk tid fylld av globala frågor om energi, ekonomi, fred och livsutrymme har de i Bibeln funnit en framkomlig väg. Kort och smal men den räcker hem.

Vi är väckelsekristna och året är 1975. Vi har hört domsbasuner och sett profetior gå i uppfyllelse som ingen generation före oss. Vi ligger längst fram och har bara ett hopp, en bön, Jesus kommer! Och det var in i den bönen våra tre systrar Kickan Sundström, Ulla Christensen och Christina Imsen med klara stämmor ledde församlingen i sången Fader vår, Fader vår. Tusen brudesjälar samlade i en gemensam bön. Det var allvar, det fanns inte ens rum för handklappning. Och det är allvarligt för det finns ingen framtid utan Jesus.

Röster om Malmköping

Vad har Malmköpingsveckan 1975 givit?

Arne Svendsvoll, Oslo, Norge

— Det har varit det mest fantastiska jag upplevt i hela mitt liv.

— Vi behöver mera salt, få fram ett fulltonigt evangelium, så vi vet var vi skall stå. Och nu vet jag precis var jag står: utanför ekumeniken!

Agneta Andersson, Farsta (nydöpt och nyandedöpt)

— Jag är förkrossad. Jag har länge bett till Gud och längtat efter att höra en radikal förkunnelse som drar upp gränserna — så man vet var man skall stå.

Eivor Palmgren, Farsta

— Budskapet har varit väldigt allvarligt. Man börjar se gränsen skarpare mellan synd- och frälsningsbegrepp. Man kan hamna i en dimma och tro att allting är bra.

— Jag känner ett stort ansvar att sprida detta vidare...

Peder Blom, Örebro (nygift)

— Man har funderat om man verkligen är frälst eller inte.

— Men jag fick ett bibelord häromdan och förstod att jag var på rätt väg.

Tage Johansson, Göteborg

— Guds vilja och väg med sitt folk har klarlagts. En svårframkomlig väg som man kan komma fram på endast genom den helige Andes kraft.

— En sång har tonat i mitt inre: "Åter och åter jag manas av Anden att söka ett djupare liv i min Gud".

Anders Landström, Umeå

— Efter denna konferens vill jag tro att vi måste komma i materiell nöd, om vi skall få uppleva Gud. Man har inte tagit bibelordet så bokstavligt som det står...

— Vad vi har att göra är att gå utanför alla samfund, organisationer, traditioner och allt som hindrar oss att stå på Ordets fasta grund.

Kjell Erik Olsen, Gjøvik, Norge

— Jag var chockerad 1974. Jag är inte mindre chockerad nu 1975. Jag tror att vi utan att fullt kunna fatta det är med om en historisk epok. Det som skett här i år kommer att få vidsträckt betydelse inte bara i Sverige utan också i Norge.

— Jag tror att det som här blivit anslaget av urkristna och helapostoliska toner måste praktiseras. Om vi ställer oss avvisande, kommer Gud att driva oss in i det.

KLARA TONER

● BUTIKEN:

- Biblar på många språk
- Rikt urval god andlig litteratur
- Grammofonskivor och kassettband
- Gitarrer med tillbehör

● LÄSRUMMET:

- Tidningar och böcker du kan läsa i rofylld miljö

● BANDOTEKET:

- Inspelningar från möten på Gamla Bro och Johannelund
- Bibelstudier och grammofoninspelningar
- Äldre inspelningar från Maranathamöten
- Bibelstudier på olika språk

KLARA TONER

G:la Brog. 27
Stockholm ☎-Centralen
Tel. 08/23 52 30

att välja ett frivilligt armod

Bibelstudium i konferensen

I inledningen av Malmköpingsveckan gjorde Arne Imsen en historisk tillbakablick över vad som hänt under de sju gånger man tidigare samlats till konferens i Malmköping. Tre speciella årtal kunde han urskilja, vilka på ett särskilt sätt markerade en ny utvecklingsfas i maranatafolkets historia.

— 1968, Malmköpingsveckans första år, handlade det om vår **existens** som ett folk, sade Arne Imsen. Frågan gällde då om vi skulle överleva eller slås ut.

— 1973 handlade det om **formen**. Hur skulle Guds verk utvecklas och komma ur stelhet och den belastning som traditionen utövade. Vi upplevde att den yttre friheten måste manifestera sig i en inre överlåtelse åt Gud, i en ny gemenskap med urkristendomen som ideal. Det var då vi proklamerade "allting gemensamt" — inte modern kommunism, som bygger på tvång, utan urkristen kommunsim, som är ett resultat av en övergripande kärlek.

— Nu 1975 handlar det om **innehållet** eller substansen i vårt budskap.

Budskapet krävde omedelbar överlåtelse

Malmköpingsveckan formade sig i år också till en intensiv bibelstudievecka. Ändå blev den inte som andra veckor. Det låg ett större allvar bakom orden. Jag tror att alla förnam i sitt inre, att tiden för just proklamation nu var förbi. Idag fordrade orden ett omedelbart gensvar. Allt som sades krävde omedelbar överlåtelse för att man överhuvud taget skulle kunna få ut något av veckan.

Redan i det första bibelstudiet Arne Im-

sen höll, blev det total konfrontation med alla kompromisser. Texten handlade om hur Jesus utvalde sina lärjungar och utrustade dem.

— När Jesus valde ut sina redskap, gav han dem först makt att bota sjuka och driva ut onda andar. Samtidigt fick de en sträng tillsägelse att icke ta något med sig på sin vandring. Varken guld, silver eller koppar fick de bära, ej heller ränsel, dubbel livklädnad, skor, stav eller svärd.

Varför fick de inte ta med sig någon ränsel? Var det inte för att de inte skulle kunna samla på sig några ägodelar. Lärjungaskapets villkor är egentligen ett ständigt avståndstagande från sådant som kan bli människor till hinder. Skall lärjungaskapet bli sant och verkligt, måste vi lämna allt. I Jesu undervisning är orden *hat, försaka, överge, riva ut* och *hugga av* honnörsord.

När lärjungarna lämnat allt sade de till Jesus: "Herre, till vem skulle vi gå!" Då hade alla andra någonstans att ta vägen, men lärjungarna ingenstans. De hade så totalt utblottat sig själva, att de inte hade ett enda ställe att dra sig undan till. De hade endast Jesus.

För vilka är Jesu undervisning ämnad?

Vilka är det Bergspredikan egentligen riktar sig till? Det är naturligtvis till dem som övergivit allt. Jesus talar där bl. a. om att vi inte skall bekymra oss för morgondagen, för vad vi skall äta eller kläda oss med. Är det meningsfullt med en sådan undervisning, om man ännu har kvar något för sin egen del, om man inte har lämnat allt utan ständigt har försäkringar, som man kan falla tillbaka på, om man

skulle misslyckas?

Det är när det vi äger redan är utslitet som vi måste fråga oss, vad vi skall kläda oss med. Vad skall vi äta, när vi inte har någon ränsel med mat? Vad skall vi försvara oss med, när vi inte har något svärd att ta till?

Se, hur många det är som kan säga idag: Herren är min käpp och fackföreningen min stav! Massor av människor har otaliga försäkringar bakom sig. Idag är situationen den, att vi är tvungna att välja ett frivilligt armod, om vi inte långsamt skall gå under. Vi kan inte vända oss längre till staten och begära den om hjälp och därmed göra Guds hjälp överflödigt. Vi måste tillbaka till armodet, så vi blir beroende av Gud!

Jesus sade: Tag ingen ränsel med, d v s gå så långt magen tillåter. När vi möter människor, kommer vi för att få ett mål mat. Vi kommer hungriga, utan vapen och resurser. Och finns det då någon som tar emot oss, bjuder vi samtidigt sjukdomsmakterna att fara.

Den trygghet vi skapat åt oss och som vi tror skall göra oss effektivare i Guds rike är egentligen ett stort hinder för oss. Ju större ekonomisk trygghet vi skapar åt oss, desto längre bort kommer vi från behovets barn.

Vad skall vi då äga? Allt vad vi äger av överflöd måste vi dela med oss. Vi får nöja oss med mat och kläder och nödortfött uppehälle. Skall vi tjäna Gud, måste vi vara befriade från självgodhet och profitintressen. Det är en svår väg i dessa dagar, men det går.

forts . nästa nr.

Ledarbrist

□ Att unga män och kvinnor inte längre bejakar kallelsen till ledarskap i olika kyrkor och i Frälsningsarmén, anser Frälsningsarméns världschef general Clarence Wiseman vara det värsta som händer kristenheten idag enligt en intervju i Stridsropet. Beror det på vårt överflöd? undrar han.

Frieri I

□ Vatikanen fortsätter sin charmoffensiv med framgång åt både höger och vänster. Den här gången inbjöd påven Paul VI fyrtio präster från den episkopala kyrkan i USA och från den anglikanska kyrkan i Kanada till att fira nattvard i en kyrka inne i Vatikanstaten.

Frieri II

□ Även Alf Svensson i Kristen Demokratisk Samling har gjort ett litet frieri. Det är de frisinnaade inom folkpartiet som Alf Svensson

inbjudit till samarbete. Lite generat- avböjde de dock erbjudandet.

Varför skall det gamla fina frisinet gå i ok med den kulturradikala falang, som vill sopa undan allt vad kristet samhällsinflytande heter? undrade han på rikstinget i Östersund.

Ja, varför skall den som tror gå i ok med den som icke tror, kan man undra.

Fyra munkar

□ Östanbäcks folkskola nära Sala har förvandlats till Heliga korsets och profeten Elias kloster. Nyligen vigdes fyra statskyrkopräster till munkar av missionsbiskopen Bengt Sundkler. Det var första gången sedan reformationen på 1500-talet, då Gustav Vasa kastade ut alla katoliker, som en liknande händelse inträffat i Sverige.

Frostskador

□ Frostkatastrof har drabbat Brasiliens kaffeodlingar. Det är 70 procent av arealen som beräknas ha förstörts. Kaffepriiset väntas chockhöjas.

Fritt fram

□ Nu kommer även kristna skivor att släppas fram i Sveriges Radios populära skivprogram. Kvällstoppen, dit ingen kristen skiva fått klättra upp, skall läggas ned. I stället kommer Skivspegeln, som bättre skall spegla det verkliga förhållandet på skivmarknaden.

— Jag tror att det kommer att öka kommersialiseringen inom den kristna musiken. Alla kommer att kämpa för att komma med i programmet, säger Pelle Karlsson i Dagen.

Astronomiskt

□ Rymdfarkosterna Sojus och Apollo har landat efter ett historiskt handslag mellan ryssar och amerikaner ute i rymden. Bakom händelserna ligger en allvarlig verklighet, sägs det.

Varje rymdfärd kostar enorma pengar. Skall man kunna göra verklighet av planerna på en färd bortom månen hädanefter, måste

ett sådant projekt ske på internationell basis. Kostnaderna för en sådan rymdfärd är nämligen astronomiska.

Förvandla världen

□ Inviterade har också de bulgariska pingstvännerna blivit.

— Den grekisk-ortodoxa kyrkan har fått en helt ny attityd till oss, berättade den bulgariske pingstledaren Dinov under pingstvännernas Europakonferens på Hedmarkstoppen i Norge. Man har nu bl. a. haft gemensamma fredsmöten.

— Vi kan finna något gott hos alla, framhöll pingstpastorn och tog kommunismen i försvar.

— Folk säger att kommunismen är hemsk. Men det är inte sant. Marxisterna är människor som vi och kämpar för rättfärdighet i världen. "Låt oss förvandla världen tillsammans med hjälp av både marxism och kristendom", citerade Dinov en bulgarisk statstjänsteman.

Tältmöten

Örebro

30 aug–14 sept

Karl Johansparken

se annons nästa nr.

Bibelskolan

Stockholm

18 okt–23 nov

Anmälan Maranataförs. Box 344, 101 24 Sthlm.

Då den lilla församlingen bad

När Jesus bispisar vill man göra honom till konung.

När Jesus för de religiösa talar om vem han är vill man stena honom.

När Jesus undervisar om enhet med honom, genom att dricka hans blod och äta hans kött, går man bort p.g.a. att det är ett hårt tal.

Väckelse blev det icke i Jerusalem trots alla tecken och under som Jesus gjorde.

Väckelse blev det ej heller vid Betsedadammen.

Väckelse blev det ej heller i Betania, när Lazarus uppväcktes från de döda, nej efter den dagen beslöt man döda Jesus.

Det blev inte väckelse vid Golgata heller, trots att bergen skälvde och Jesus konstaterades vara en rättfärdig man.

Nej, det var då den lilla församlingen var bedjande som väckelsen kom.

Kickan S.

Hyllningstalen till och lovorden av den baptistiska världsrörelsen ville nästan aldrig ta slut, då världsbaptistkonferensens invigningsmöte i Stockholm gick av stapeln med buller och bång, fanborg och körsång. På plats fanns hela det etablerade svenska ledarskiktet med statsministern i spetsen tillsammans med ärkebiskopen, prins Bertil, kommunalfullmäktiges ordförande, samfundsledarna och televisionen.

Vad fick vi då se? Jo, den största konferensen av detta slag som någonsin hållits i Sverige. Det var en bländande uppvisning av 9 000 delegater, komna från 140 länder. Av dem kom hela 6 000 från Amerika. Men så var också baptismen en av de två största samfunden i den protestantiska världen idag, fick vi veta.

— Vi är här för att ställa inträngande frågor, sade den svenske missionsföreståndaren *David Lagergren* i sitt välkomsttal. Man kom sannerligen också att dryfta frågor, som tillkom en sådan rörelse av världsformat. *Statsministern* Olof Palme angav tonen.

— Aldrig har behovet av gemenskap i *världssamfundet* varit så stort som nu. Jag hoppas att konferensen skall bidra till en värld präglad av fred, frihet, rättvisa, jämlikhet och solidaritet.

Ärkebiskopen *Olof Sundby*, representant för den kyrka, som allra mest fanatiskt och besinningslöst bekämpat baptisterna, välkomnade kongressen å den ekumeniska rörelsens vägnar och talade om det budskap man gemensamt hade att förkunna, nämligen hjälpa alla lidande.

Det blev en intensiv konferensvecka. Man hann angripa de stora världsproblemen från de flesta håll och kanter. Fredsfrågan, religionsfriheten, världssvälten, miljöförstörelsen och atombombsfaran berördes. Vietnamkriget glömdes naturligtvis inte heller bort. Efter många diskussioner avfattades ett flertal resolutioner.

Det saknades heller inte radikala tongångar under konferensen. Baptisterna var redan av tradition föregångare i många stycken, fick vi veta. Och som föregångare tycktes man sannerligen också framstå under denna för de väckelsekristna så besynnerliga konferens.

Det var kvinnorna som tycktes argast och på mest stridshumör under konferensen. Högt och ljudligt bet man ifrån sig, när det gällde kvinnans plats i församlingen. Skillnaden mellan män och kvinnor måste utjämnas, krävde man. Kvinnorna måste ges mera framträdande roller och ledarskapsbefattningar.

Religionsfriheten i rampljuset

Vad gav då konferensen för övrigt? Baptisternas situation i världen avspeglades otvivelaktigt ganska tydligt genom de talare som trädde fram. Å ena sidan lyftes den trångt sittande religionsfriheten i *öst* fram i rampljuset. Det skedde mest av en händel-

Baptistisk manifestation med betoning på värld

— Världsbaptistkonferensen blev en konferens för moderna baptister med ambition att så fort som möjligt förvandla hela världen till ett jordiskt paradiset, skriver **Gustaf Jillker** i en rapport från baptisternas världskonferens i Stockholm.

— Världsproblemen och andra inträngande frågor behandlade man också — då man kunde citera berömda teologer och lärda herrar men stå tafatta inför den urkund, för vars sanningar baptismens pionjärer led både förföljelse och grym död.

Trots ambitionerna, lovorden, högtidstalen, excellencerna, den mångtusenhövdade skaran och Billy Graham gav det hela ett beklämmande intryck, konstaterar **Gustaf Jillker**.

se. Då en representant från den underjordiska ryska kyrkan steg upp och började tala om de svåra förhållandena för de troende i Sovjet, började representanten för den officiella baptistkyrkan att frenetiskt protestera och kräva att han omedelbart skulle tystas. Den underjordiska kyrkan hade inte rätt att tala, eftersom man inte tillhörde baptistalliansen, hävdade han som god officiell rysk baptist.

Att religionsfriheten å andra sidan knappast var större i väst, närmare bestämt i Amerika, demokratins högborg, fick de som mest ordat om religionsförtrycket i öst snart erfara. En färgad pastor från Alabama trädde fram och sade, att i USA ÄR GUDSTJÄNSTTIMMEN FORTFARANDE DEN MEST SEGREGERADE Han kunde berätta att han hittills suttit i fängelse 25 gånger i sitt land för sin kamp för rättvisa.

Underlåtenheten hos västvärldens kristna att göra upp med rasåtskillnad, kategoriklyvningar, materialism, självgodhet och traditionell livsstil har idag resulterat i en våldsam proteströrelse i *missionsländerna*, framförallt i Afrika. Ledaren för Zaires baptistsamfund angrep hårt den tidigare missionen för att den bara följde västerländskt mönster och kom med en västerländsk livsstil. Den lokala kyrkan fick aldrig tillfälle att bygga upp en egen identitet, sade han. Det var orsaken till att alla utländska missionärer tvingats överlämna alla ledande befattningar till inhemska pastorer.

Billy Graham

Avslutningsdagen på Skansen, då **Billy Graham** predikade, drog 30 000 besökande personer förutom miljoner TV-tittare. Operasångaren **Rolf Björling**, han som även brukar klä av sig naken offentligt på scen,

övade "O, store Gud" med publiken och manade den att sjunga så att änglarna i himlen hörde det. När Billy Graham trädde fram, kunde han göra det med den vederbörliga inramning det tillhör en person, som är näst mest populär i Amerika. Graham varnade för ett tredje världskrig och befarade att om det bröt loss skulle innebära Harmagedon, det sista kriget.

Billy Graham får väl idag nästan betraktas som en amerikansk institution, snart väl den enda samlande personligheten som står kvar i Amerika, när presidenter, moraliska värderingar och amerikanska vännationer rasar som bricker i ett dominospel. Det är en unik ställning men knappast ernådd utan ett ganska tvivelaktigt pris.

Det blev alltså en riktig världsbaptistkonferens, med betongen lagd på *värld*. Man kan bara undra, hur den vanlige enkla syndaren frälst av bara nåd kunde finna sig tillrätta bland detta massiva uppbåd av excellenser, nådige herrar, professorer, doktorer, namnkunniga män och experter av alla slag.

Det blev sannerligen inträngande frågor man behandlade också, så djupa och komplicerade för världsbaptisterna, att när någon började nudda vid vad bibeln hade att säga, uppstod en generad tystnad. Världsberömda teologer och lärda herrar kunde man citera i det oändliga, men inför den urkund, för vars sanningar baptismens pionjärer led både förföljelse och grym död, blev man fullständigt tafatta.

Vandra på moln

Mitt under det att man i öppet hus i Norrmalmskyrkan som bäst diskuterade frågan, om man med politiska medel skulle förändra samhället för att uppnå Guds syften, reste sig en libanes, som för tillfäl-

let tagit in på vandrarmhemmet på Gamla Bro och gripits av arbetet i storfamiljen. Han begärde ordet och undrade, om det inte vore en framkomlig väg för de kristna över vår jord att sluta sig samman i små grupper, där ingen är förmer än den andre, dela allting lika och ägna all sin tid och kraft åt att sprida evangeliet och storfamiljsidén vidare och därigenom utjämna konflikterna. Efter en ovanligt lång tystnad avfärdades hela inlägget med en desto kortare kommentar från den församlade panelen av experter. Att gå den vägen vore som att vandra på moln, och dessutom kunde det bara bli fråga för en mycket liten grupp människor.

På samma sätt avfärdades en flicka, som lite försiktigt undrade, om inte man borde söka Andens ledning i de här frågorna. Hon fick det svaret att det vore som att lägga sig till ro på den huvudkudde, som de kristna alltför ofta lagt sig.

Världsbaptistkonferensen blev en konferens för moderna baptister med ambitionen att så fort som möjligt förvandla hela världen till ett jordiskt paradiset. Följaktligen hörde man inte heller en ton, som manade till uppbrott från en förbannad jord. Jesu tillkommelse tycktes fullständigt avlägsen. Endast klottertavlorna i Mässhallens utställningslokal vittnade tillfälligtvis, genom någon förtvivlad besökare, om att vi med hastiga steg var på väg mot en annan ordning och att det var hög tid att göra sig redo.

För övrigt gav det hela ett beklämmande intryck ambitionerna, lovorden, högtidstalen, excellenserna, den mångtusenhövdade skaran och Billy Graham till trots. Att åstadkomma *andliga* resultat går aldrig med så ytliga knep — för det torde behövas en annan respekt för Guds ord.

Gustaf Jillker

situation han var i. Han menade sig tjäna Gud, men var icke något annat än en re-nodlad gangster. Så olika uppfattningar kan vi möta då vi ställer oss inför Guds ord och ser vad Guds ord säger om oss.

Paulus kom till en punkt som var av-görande. Det var en våldsam kris då han inte bara var nollställd, utan fullständigt tillintetgjord. Han var så tillintetgjord att det inte fanns något kvar av honom och hela det bygge som han byggt upp omkring sig med sig själv i centrum. Det raserades och förvandlades till en fruktansvärd ruinhög, och det blev för honom ett avskräde. Han tog avstånd ifrån det i en kolossal uppgörelse som renderade honom livslång förföljelse, och en livslång strid, för hela tiden var det frågan om han skulle bli bevarad i Kristus och ha kvar den rätta och sanna Kristusbild.

Influenserna utifrån var många, men han blev bevarad. Det verkar som om Gud medvetet tog Paulus undan, satte honom i fängelse genom den judiska skökan och det romerska vilddjuret.

Han säger så här: "Men allt det som var mig en vinning, det har jag för Kristi skull räknat som en förlust, ja jag räknar i sanning allt såsom förlust mot det som är långt mer värt: kunskapen om Kristus Jesus, min Herre. Ty det är för hans skull som jag har gått förlustig alltsammans och nu räknar det såsom avskräde, på det att jag må vinna Kristus." (Fil. 3:7-8)

Vad var avskräde för Paulus? Det var ingenting annat än den gamla människan. Vi bygger upp bilden av den gamla människan som som någonting fruktansvärt ont. Och det är ont, men vi värderar det så felaktigt. Vi förstår inte att den gamla människan kan berömma sig av mycket gott, och där ligger frestelsen.

Nu är det emellertid på det sättet att vare sig den gamla människan producerar någonting som är ont eller gott i våra eller andras ögon, så är det en förbannelse inför Gud. Det är detta som är väsentligt. Vi ser det som ont eller gott, och betraktar gärningen. Vi lyssnar på orden och bedömer våra egna och andras gärningar utifrån det vi menar är ont eller gott. Men Herren bedömer aldrig gärningen på det sättet. För honom är det icke fråga om gärningen, det är fråga om gärningens ursprung.

En gärning kan mänskligt se fruktansvärt ond ut och vara oerhört god, och en gärning kan se god ut och vara ond. Alltsammans beror varifrån den emanerar, om det är den nya eller den gamla människan, och därför måste våra gärningar bedömas, inte från det allmänna betraktelsesättet, den allmänna moraliska nivån eller den religiösa traditionen, utan den måste bedömas efter vem som är uppsätet och ursprunget. Det är avslöjande när den gamla, religiösa, fromma, genomfalska narmänniskan helt plötsligt, utan mask, får se sig i spegeln och upptäcker att hon inte är

någonting annat än barn av en gammal ful människa som är känd i historien som en urbota gudsfiende.

Vi går tillbaka till Apg. 2. Det var dessa fromma, judiska män som alltså var mördare. De hade mördat härlighetens Herre. Gud hade emellertid gjort slut på dödens vånda. Det heter: Dödsriket kunde inte behålla honom. Dödsriket kom i födslovändor, och Jesus föddes ut ur dödsriket.

I detta ligger en stor hemlighet. Han blir den förstfödde från de döda. Paulus blev förstlingsbilden av alla dem som skulle få evigt liv till arvedel. Men Jesus blev den förstfödde från de döda. Fromma judiska män hade korsfäst Jesus. Det visade sig att inför Andens uppenbarelse var de inte något annat än en samling gycklare. Dessa fromma judiska män som hade dragits ihop på pingstdagen av det som de hade hört och sett. Dessa fromma judiska män som med iver var intensivt engagerade i pingsthögtiden och pingstfirandet. De var ju där för att tillbedja och söka Gud. Sannerligen var de där i ett synnerligen legalt ärende, och allt vad de företog sig var legitimt.

Jag kan tänka mig att när de kom tillsammans hopdragna av det stora dånet, så hade de en bokrulle under armen. De kom förmodligen springande, kanske till och med ifrån någon morgonandakt. Högtidligheterna pågick i stan, men det fanns ett folk som inte deltog i högtidsfirandet. De var på salen och väntade någonting från himlen. De hade hört att Jesus hade sagt: Stannen kvar i Jerusalem till dess att ni

från höjden blivit beklädda med kraft. Annars hade de ju haft en jättechans nu att få revansch och upprättelse. De kunde ha gått ut på Jerusalems gator och berättat att de varit med om tidernas största sensation: För bara några dagar sedan var vi tillsammans med Jesus, den Jesus som ni korsfäst. Honom har vi varit tillsammans med, ätit och pratat med honom, och vi har sett honom fara upp till himlen. Vilken sensation! Men de föredrog att göra som Jesus hade sagt att de skulle göra. Det är bäst så. De väntade till dess att Gud själv såg att tiden var inne.

Jesus uppenbarade inte för dem vilken dag det skulle ske, och det var för väl. Hade han sagt vilken dag de skulle komma, då hade allesammans uteblivit till den dagen, och då hade de satt sig i salen för att vänta. Men nu var de i en mångdygnsång bön och väntade och bad. De visste inte vilken dag, men de visste att det skulle komma.

När sedan pingstdagen var inne, konstateras det helt lakoniskt, då hände sig att Gud själv valde att annonsera det första pingstmötet på sitt eget sätt. De blev fyllda av den helige Ande. Anden föll, och tungor av eld kom ner ifrån höjden och fördelade sig och satte sig på var och en av dem och de började tala i tungor eftersom Anden ingav dem att tala. Nu var det inte tid längre för teologiska eller eskatologiska spekulationer, nu kastades de rakt in i händelseförloppet. Man började tala om Guds dråpliga gärningar. *Forts.*

Midnattsropet

— nytt laddat nummer var fjortonde dag

Intressanta rubriker hösten -75

Samhället inför sammanbrottet — församlingen inför uppbrottet

Församlingen och den enskilde kristnes roll inför Jesu tillkommelse.

Mission på ny mark

Brasilien, Arabvärlden, Chile, Skandinavien.

Väckelsekristendomen och politiken.

Duell mellan Carl Gustaf Boëthius från Broderskapsrörelsen och Arne Imsen.

Frälsning för förtryckta.

Gamla Bro i en märklig missionssituation. Rapporter — samtal.

I varje nummer: aktuell predikan • vittnesbörd från människor som mött Jesus • rapporter från församlingarnas arbete • Ordet och vår tro • Världen i dag m.m.

Prenumerera!

**Nytt
kvartal**

**— nytt
halvår**

Använd kupongen till höger. Betala när inbetalningskortet kommer.

Prenumerationspriset är:

Helår 45:—, halvår 23:—, kvartal 12:—. Lösnummer 1:80:—. — Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige. Gåvor till tidnings- och traktatmissionen mottages med tacksamhet.

Postgiro 57 16 20-4.

Jag prenumererar på Midnattsropet och betalar när inbetalningskortet kommer

☐ Är ny prenumerant

☐ Ja, jag vill bli kommissionär

Jag tar ex av Midnattsropet t. v.

Efternamn

Förnamn

c/o

Gata, Box, Postlåda etc.

Post-nr

Postanstalt

☐ kvartal 12:—

☐ halvår 23:—

☐ helår 45:—

Frankeras ej
M. R. betalar
portot

Till
MIDNATTSROPET
Pren.avd.
Box 1236
161 12 Bromma 12

Svarsförsändelse
Konto nr 4745

Fred Örtegren läser Bibeln på Sergels Torg

Vision om gatumission

Jag hade en dröm, Och jag tror att snart är tiden inne att den skall förverkligas.

Det började när vi fick Gamla Bro. Då förstod jag att en ny evangelisationsepok höll på att bryta in, Jag märkte vilka människor som blev missnöjda och försvann. Och vilka som kom. Väckelsemötena blir allt mindre intressanta på plattformen. Spänningsfältet är nedanför. Torgmötena får allt allvarigare laddning. När vi häromsistens hade dop på Sergelarkaden, och människor stod nästan på varandra i andlös spänning inför vad som skedde — en del gråtande, andra paralyserade av skräckblandad nyfikenhet — då såg jag framför mig fortsättningen. Hur människorna på gatan känner igen oss, hejdar oss och frågar vad det är som driver oss till alla vansinniga handlingar — predika, pris Gud, skratta, gråta och klappa i händerna på torgen, Varifrån glädjen vi utstrålar

kommer. Och vad det är som gör oss vissa att Jesus kommer snart.

Här räcker inga dopdräkter

Så ser jag vidare i min syn hur var och en av oss slår oss ned på en parkbänk, ett räcke, en trappa, en trottoarkant, och undervisar för en lyssnargrupp som växer varje minut för minut — tills polisen kommer och upplöser folksamlingen. Den hindrar trafiken . . . Varje eftermiddag inbjuder vi till dop under Västerbron — eller någonstans. Och alla som lyssnat och tagit emot Jesus till frälsning, kommer förberedda, ivriga och förväntansfulla med extra kläder och handduk. Här räcker inga dopdräkter . . .

"Och alla de som trodde höllo sig tillsammans."

Till matbordet

Varje dag, 12.00 och 19.00 är det bibelstudier, Här behöver man inte ringa och krusa folk att komma . De som tagit emot Jesus vet att det gäller livet. De söker sig till matbordet. Dagligen. Och var och en som funnit Jesus vittnar och övertygar med allt vad de är och säger och gör. De har med sig en eller två eller tre till bibeltimmarna. Som avslutas med dop. Äntligen fungerar evangelister, lärare och profeter som de gjorde första tiden. Som *tjänare*. Dag och natt måste de uppmuntra, trösta, bestraffa och förmana "för att göra de heliga skickliga".

Det är min dröm. Gud, låt den snart gå i uppfyllelse! MARANATA!

Stina Fridolfsson